

DE WAAL EN BAANTJER

Een schim in de nacht

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Peter van Opperdoes leunde tegen het aanrecht in zijn kleine keuken en keek op de klok. Nog een minuut en dan was de pasta klaar. Hij roerde even in de andere pan, de spekjes glansden in de rode saus van gedroogde tomaatjes. ‘Kijk, dat ziet er goed uit.’

Hij opende een bakje verse room en met een zwierig gebaar liet hij een straaltje in de saus glijden. Het gaf een mooi effect, de witte room die zich vermengde met die dieprode kleur. Een zacht piepje klonk uit het fornuis. Van Opperdoes haalde de pan van het vuur en goot de pasta af in het vergiet, waarna hij het met een speciale lepel op zijn bord scheidde.

‘Goed gereedschap is het halve werk...’ mompelde hij.

‘Onzin,’ zei zijn vrouw.

Van Opperdoes glimlachte. ‘Ik weet wel dat jij die lepel nooit wilde hebben.’

‘Is het toch nog ergens goed voor dat ik er niet meer ben,’ antwoordde ze, en hij wist dat ze ook glimlachte.

Toch wachtte hij heel even, voordat hij zacht antwoordde: ‘Nee, het is echt helemaal nergens goed voor.’ Hij keek naar de lepel. ‘Weet

je hoeveel van die dingen ik zou willen ruilen om jou hier te hebben? Zoveel zijn er niet eens op de wereld.'

'Ga jij nou maar eten, kletskaus... Straks is je eten koud.'

Hij zette zijn bord en de pan met saus op het kleine eettafeltje voor het raam en ging zitten.

'Bijna zonde om zo'n prachtig kunstwerk stuk te maken...' mompelde hij, voordat hij de tomatensaus met room opschepte. Hij nam een hap. 'Zo, dat is goed gelukt, zeg,' constateerde hij tevreden.

Hij keek naar de foto van zijn vrouw, die op de rand van de tafel stond. Hij zou zweren dat ze nog steeds glimlachte.

Nadat hij de keuken had opgeruimd, stond Van Opperdoes een moment voor zich uit te kijken. Wat zou hij gaan doen? Hij tuurde uit het raam, de gracht over. Het was nog licht, wat niet heel gek was omdat het al tegen de zomer liep en de dagen al behoorlijk lang waren. Toch was het niet zo druk op straat.

Hij trok een dunne jas aan en liep de Brouwersgracht op, in de richting van de Prinsengracht. Voor de deur van café Papeneiland stond Carlo een sigaret te roken.

‘Slecht voor je...’ Van Opperdoes wees misprijzend naar de omhoogkringelende rook, maar Carlo haalde zijn schouders op. ‘Weet je wat er allemaal wel niet slecht voor je is? Man, dan zou je in een hoekje gaan zitten en je niet meer bewegen.’

‘Dat is ook slecht voor je,’ glimlachte Van Opperdoes.

‘Wat?’

‘Niet bewegen. Is ook slecht. Je moet in een hoekje op en neer gaan springen, en gezonde boontjes en vruchten eten.’

Carlo maakte een wegwerpend gebaar. ‘Onzin allemaal. Als ik doodga, kan ik tenminste zeggen dat ik lekker geleefd heb. In tegenstelling tot die mensen die hun hele leven gezond gedaan hebben, en dan toch gewoon doodgaan. Dan denken ze, op het eind: ik zou wel trek hebben in die lekkere spareribs van Carlo. Wedden? Heb jij al gegeten?’

‘Zeker weten. Pasta met vette saus. Scheut room erin.’

Carlo knikte tevreden. ‘Goed zo. Morgen eet je maar weer gezond.’

‘Het ís gezond!’

‘Tuurlijk jongen... Kom, je krijgt koffie van me.’ Carlo nam een laatste trek van zijn sigaret

en gooide het peukje in de Brouwersgracht.

‘Dat is zo ontzettend niet gezond...’ hield Van Opperdoes vol, terwijl hij achter Carlo aan het café in liep.

Carlo zette verse koffie en schonk een kop in. ‘Appeltaart erbij?’

‘O nee, echt niet. Ik wil alleen maar een rondje lopen en dan gaan slapen.’

‘Moe?’

‘Behoorlijk. Afgelopen nacht lang doorge- werkt, vandaag overdag gewerkt... Ik zal blij zijn als ik in m’n bed lig.’

‘Waarom ben je net niet gewoon gaan liggen dan?’

‘Even wandelen. Dat is goed voor de spijs- vertering.’

‘Hou toch op. Je had gewoon zin om hier even koffie te drinken.’

‘Ach...’ mompelde Van Opperdoes zacht.

Carlo zette een warme punt appeltaart naast de kop koffie neer. Van Opperdoes nam verge- noegd een hap. Op dat moment klonken knal- len. Niet heel luid, maar duidelijk hoorbaar.

‘Wat was dat?’ vroeg Carlo. ‘Klonk als vuur- werk.’

Van Opperdoes wachtte even of er nog meer volgde. Toen nam hij snel nog een hap van zijn

appeltaart en stond op. ‘Nee, dat was geen vuurwerk...’

Hij liep Papeneiland uit. Op gevoel sloeg hij rechtsaf de Noordermarkt op. In de verte, tegen een klein stenen trappetje dat naar een ingang van de Noorderkerk leidde, zag hij een lichaam op de grond liggen. Er kwamen meer mensen aanlopen.

Van Opperdoes liep zo snel hij kon naar de man op de grond. Hij was er slecht aan toe, dat was wel duidelijk. Met half open ogen keek hij Van Opperdoes aan, die gehurkt naast hem was gaan zitten. Een klein straaltje bloed liep uit zijn mondhoek, hij hoestte even zacht.

‘Pijn...’ kon hij met moeite uitbrengen, terwijl hij probeerde omhoog te komen van de trap waar hij tegenaan lag.

Van Opperdoes maande hem niet te bewegen. ‘Blijf in godsnaam liggen.’ Hij keek om zich heen en zag twee mannen achter hem staan, starend naar de man op de grond.

‘Bel een ambulance!’

Een van de mannen schudde even met zijn hoofd, alsof hij ruw wakker gemaakt werd, pakte toen zijn mobiele telefoon en belde een nummer.

Van Opperdoes boog zich voorover. ‘Wie

heeft dit gedaan?’

‘Ik...’ fluisterde de gewonde man, hijgend van pijn.

‘Wie was het? Wie heeft er geschoten?’ drong de rechercheur aan.

‘Ik was het zelf...’

Toen sloten de ogen van de man zich. Er kwam nog een klein straaltje bloed uit zijn mond, daarna zakte zijn hoofd weg. Van Opperdoes kwam overeind, een verbeterde uitdrukking op zijn gezicht. De twee mannen stonden nog steeds te kijken.

‘Is hij dood?’ vroeg de man met de telefoon.

Van Opperdoes knikte. ‘Hebben jullie iets gezien?’

Ze schudden beiden hun hoofd. De man borg zijn telefoon weer op. ‘Nee, en als ik wel wat gezien had, zou ik het toch niet zeggen. Allemaal gezeik.’

De andere man knikte fanatiek. ‘Laat ze mekaar maar afknalle. Al dat tuig. Hij zal het wel verdiend hebben.’

In de verte klonk de sirene van een ambulance. Van Opperdoes pakte zijn legitimatiebewijs uit zijn zak en liet dat aan de twee mannen zien. Ze deinsden een beetje achteruit.

‘Bedankt voor het bellen,’ sprak de recher-

cheur. ‘Als jullie nu even weg willen gaan? Als jullie het goed vinden gaan wij hier onderzoeken welk stuk tuig dit stuk tuig vermoord heeft.’

De twee mompelden iets onverstaanbaars en liepen weg, hoofdschuddend nagekeken door Van Opperdoes. Andere mensen die aan waren komen lopen, bleven op afstand staan kijken naar de dode man op de grond, en de rechercheur die er met een zorgelijke blik naast stond.

Jacob stapte uit de rechercheauto en wees naar het overhemd van Van Opperdoes terwijl hij aan kwam lopen. ‘Je hebt wat op je... daar... Wat is dat? Ziet er niet uit.’

De ervaren rechercheur keek naar beneden. ‘Ah. Die was nog niet opgevallen.’ Hij veegde het weg.

‘Wat was het?’ wilde Jacob weten.

‘Een stukje appeltaart.’

‘Van wie? Zat je thuis appeltaart te eten?’

‘Ik zat bij Carlo.’

Jacob keek langs Van Opperdoes heen. Achter hem wapperde een rood-wit lint, een paar agenten stonden met elkaar te praten.

‘Hier om de hoek. Niks gezien?’

Van Opperdoes schudde zijn hoofd. ‘Alleen gehoord. Toen hiernaartoe gerend. Hij leefde nog.’

‘Dat zal niet lang geduurd hebben.’ Jacob keek naar het lichaam.

‘Nee, niet echt.’

‘Heeft hij nog iets gezegd?’

‘Ja. Dat hij het zelf had gedaan.’

Jacob keek zijn collega met grote ogen aan. ‘Serieus?’

‘Dat zei hij.’ Van Opperdoes pakte zijn Moleeskine-boekje en schreef wat op. ‘Voordat ik vergeet wat hij precies zei.’

Jacob liep naar het lichaam. ‘Als hij het zelf gedaan heeft, waar is het wapen dan?’

Van Opperdoes sloeg zijn boekje dicht en schoof de elastieken band er weer omheen. ‘Ja, dat vond ik ook al raar.’

‘Ach, nou ja. Het is toch niet voor ons.’ Jacob haalde zijn schouders op.

‘Wat niet?’

‘Dit. Het kan dus geen zelfmoord zijn. Geen wapen. Dan is het een afrekening en is het geen zaak voor ons.’

‘O?’ De nieuwsgierigheid van Van Opperdoes was meteen gewekt. ‘En waarom niet?’

‘Als er geen wapen ligt, kan hij het nooit zelf

gedaan hebben. En dan is het dus een afrekening en daar gaat een TGO over. Of de DRR. Die horen hiervoor te komen. Zijn ze al gewaarschuwd?’

‘Ik heb ze niet gebeld, maar dat kan altijd nog,’ mompelde Van Opperdoes.

‘Mooi zo,’ antwoordde Jacob, totdat hij besepte wat zijn collega eigenlijk zei. ‘Wat? Nee, helemaal niet mooi. Als je die niet belt, dan krijg je weer op je donder. Doe nou eens niet zo eigenwijs.’

Van Opperdoes keek Jacob glimlachend aan. ‘Die gasten hebben het hartstikke druk. Ik dacht, misschien kunnen we zorgen dat ze het wat rustiger krijgen. Laten we nou eerst even kijken of we het snel kunnen oplossen. Dan kunnen zij gewoon verder met hun eigen werk.’

Vincent, een agent van bureau Raampoort, kwam op het rood-witte lint af gelopen. ‘We hebben wat getuigen gesproken, maar eigenlijk zijn ze geen getuigen, want niemand heeft iets gezien. Mensen dachten eerst dat er vuurwerk werd afgestoken, maar toen er iemand op de grond bleef liggen, werd wel duidelijk dat het iets anders was. Kunnen we nog wat doen?’